

[Per Hækkerup.]

også blive gjort bekendt med de spareplaner, der foreligger.

Gede (FP):

Jeg er jo nærmest rørt til tårer over at høre den hyldest til venstre og socialdemokratiet, som hr. Per Hækkerup fremsatte. Jeg synes næsten, jeg skal begynde i samme hyldesttone, så derfor vil jeg begynde med at give statsministeren en undskyldning.

Jeg har tidligere herfra bebrejdet statsministeren manglende ydmyghed. Den beskyldning trækker jeg fuldt og helt tilbage; den beroede på min uvidenhed. Det lovforslag, der nu foreligger i forbindelse med den buket tidsler, som regeringen har bundet sammen med socialdemokratiet, er efter min mening udtryk for virkelig sand ydmyghed. Jeg er ganske sikker på, at statsministeren i hvert tilfælde kan regne med hr. Anker Jørgensens velsignelse. Jeg kan da sige, at hvis statsministeren havde udvist den samme ydmyghed over for os, så er jeg helt sikker på, vi ville have udnævnt ham til æresmedlem af fremskridtspartiet. Jeg lader hermed ideen gå videre til hr. Anker Jørgensen.

Valget den 4. december — hvad man så end måtte mene om dette valg — viste i hvert fald en klar tendens imod tiltagende regereri, imod overadministration, imod yderligere ansættelser i den offentlige sektor, imod at staten blandede sig i alt muligt og især umuligt, generelt sagt imod socialisering og mod den indkomstskatteflåning, som befolkningen har været udsat for i de senere år. Og hvad sker der så efter valget? Venstre kommer i dag med en politik, der til forveksling ligner socialdemokratisk politik.

For valget var der formentlig vælgere, der troede, at venstre var et parti til højre for midten, men til gengæld liberalt. Efter den kovending, der nu har fundet sted, må man i hvert fald sige, at venstre lever op til partibetegnelsen „venstre“. Til gengæld vil jeg mene, at varemærket, Danmarks liberale parti, bliver en oplagt sag for den nye forbrugerombudsmand, som vi tilsyneladende også skal belemres med, såfremt man kan stole på dagspressen, for der er virkelig tale om falsk varebetegnelse.

Om denne buketbinding, som hr. Knud

Jespersen talte om, vil jeg da godt sige, at jeg også synes, det er højest betænkeligt, at det store flertal af folketinget, derunder politisk-økonomisk udvalg, i længere tid rent faktisk har stået uden for, hvad der er foregået her i tinget.

Nu skal jeg ikke snakke mere om det, for jeg er ganske sikker på; at SF har reserveret sig lejlighed til at sige noget af den art, men jeg synes dog alligevel, at det er for groft, at vi skal beskæftige os med den ene tidsel i buketten, nemlig forslaget om disse tilskud til erhvervslivet, mens vi faktisk kun kender de andre fra dagspressen. Også jeg læser aviser, men alligevel: kan man altid stole fuldt og helt på dagspressen?

Imidlertid kan vi kun betragte det forslag, der her er tale om, som en tidsel, som vi ser på med den allerstørste uvilje. Det indebærer — alt andet lige, som nationaløkonomerne siger — en skatteforhøjelse på 2 mia kr. Det var vel ikke det, vælgerne gav udtryk for at de ønskede den 4. december.

Forslaget indebærer forøget administration. Hvis jeg kan gå ud fra de 1,7 pct., der er nævnt i bemærkningerne, skulle administrationen af denne lov alene medføre udgifter på 34 mill. kr. og dertil kommer denne prislovsskærpelse, som tilsyneladende også er aftalt imellem venstre og socialdemokratiet. Hvor mange millioner kroner denne prislov kan komme til at koste i administration, tør jeg ikke engang tænke på. Hvor mange yderligere personer der skal ansættes i det offentlige tjeneste for at forsøge på at administrere den, henstår altså også i det uvisse, men jeg forudser bare, at det bliver mange. Og så får vi altså det modsatte af det, befolkningen gav udtryk for: vi får mere regereri og mere kontrol.

Hvis disse skatteforhøjelser, denne ekstra kontrol, disse yderligere administrationsomkostninger, disse yderligere ansættelser hos det offentlige, så medførte nogle resultater, som man kunne kalde glædelige, all right, så kunne man overveje det. Men hvad opnås? Der står så smukt, at formålet er at dæmpe omkostningsforhøjelser. Her er ydmygheden også kommet til regeringen. Den skriver ikke: at „forhindre“ omkostningsforhøjelser, for dæmpe kan jo være alting. Det kan være én procent, det kan være en halv procent, måske halvanden, men i hvert tilfælde: ligegyldigt hvor lidt der bliver dæmpet, vil re-